

Jaroslav Hašek

Humoresky

FRAGMENT

Humoresky

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další naše e-knihy:
Jaroslav Hašek – Povídky
Jan Neruda – Povídky malostranské

Jaroslav Hašek
Humoresky – e-kniha
Copyright © Fragment, 2010

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obsah

Dobrý voják Švejk před válkou	3
Drobílkovo milostné dobrodružství . . .	7
Jak jsem přišíval knoflík	
ke kalhotám	11
Když jsem počal psát.	14
Má drahá přítelkyně Julča	17
Malé nedorozumění	35
Moje zpověď.	38
Nešťastná historie s kocourem	42
O vhodných názvech	46
Pepíček Nový vypravuje	
o zasnoubení své sestry	54
Po stopách státní policie v Praze	58
Pokus o abstinentní večírek	
čili americká zábava.	65
Psychiatrická záhada	72
Styk rodičů s dětmi	76
Švejka vyhodili z blázince	83
Tři muži se žralokem	88
Všude dobře, doma nejlíp.	94
Vzpouza trestance Šejby.	98
Život mezi Dacany	109

Dobrý voják Švejk před válkou

Švejk šel na vojnu se srdcem veselým. Jednalo se mu o to, aby užil na vojně nějakou legraci, a podařilo se mu uvést v úžas celou posádku v Tridentu i s hlavním velitelem. Švejk byl stále usměvavý, líbezný ve svém chování, a proto snad byl také stále zavřen.

A když vyšel z vězení, s úsměvem odpovídal na všechny otázky, s naprostým klidem opět šel se dát zavřít, spokojen ve svém nitru, že před ním mají strach všichni důstojníci celé posádky v Tridentu. Ne strach pro jeho hrubost, naopak strach z jeho uctivých odpovědí, z jeho uctivého počínání a laskavých přátelských úsměvů, z nichž jim bylo úzko.

Přijde inspekce do světnice, usměvavý Švejk sedí na kavalci a zdvořile zdává: „Pochválen buď Pán Ježíš Kristus, poslušně prosím.“

Důstojník Walk zaskřípal zuby při pohledu na upřímný přátelský úsměv Švejkův a byl by mu s chutí rád opravil na hlavě čepi-

ci, aby mu seděla podle předpisu, ale teplý a vřelý pohled Švejkův zdržel ho ode všech projevů.

Do světnice vstoupil major Teller. Důstojník Walk přísně změřil mužstvo stojící u kavalců a řekl: „Vy, Švejk, přineste sem kvér!“

Švejk plní svědomitě rozkaz a přináší místo ručnice tele. Major Teller dívá se vztekle na líbezné nevinné rysy v tváři Švejkově a spustí: „Vy nevědět, co je to kvér?“

„Poslušně prosím, nevím.“ Už ho vedou do kanceláře. Přináší sem ručnici a strkají mu ji pod nos: „Co je tohle, jak se to jmenuje?“ – „Poslušně hlásím, že nevím.“

„To je kvér!“ – „Poslušně hlásím, že tomu nevěřím.“ Je zavřen a profous považuje za svou povinnost říci mu, že je osel. Mužstvo jde na těžké cvičení do hor, ale Švejk klidně a usměvavě sedí za mřížemi.

Poněvadž s ním nemohli nic pořídít, udělali z něho sluhu jednoročních dobrovolníků, pomáhal při obědě a při večeři v kasině.

Roznesl příbory, jídla, pivo a víno, skromně posadil se u dveří, kouřil cigaretu a občas pronesl: „Poslušně prosím, páni, že pan důstojník Walk je hodný pán, až moc hodný pán,“ a usměvavě vypouštěl do vzduchu kouř cigarety.

Přišla opět inspekce do kasina a nějaký nový důstojník měl to neštěstí, že otázal se u dveří skromně stojícího Švejka, ku které kumpanii patří.

„Poslušně hlásím, že prosím nevím.“ – „Himalsakra, který regiment zde leží?“ – „Poslušně hlásím, že prosím nevím.“ – „Človče, jak se jmenuje město se zdejší posádkou?“ – „Poslušně hlásím, že prosím nevím.“ – „Tak človče, jak jste se sem dostal?“

S líbezným úsměvem, dívaje se mile a neobyčejně příjemně na důstojníka, pravil Švejk: „Poslušně hlásím, že jsem se narodil, pak jsem chodil do školy. Nato jsem se učil truhlářem a také vyučil, potom mne přivedli do jedné hospody a tam jsem se musel svléknout do naha. Pak pro mne za pár měsíců přišli četníci a odvedli mne do kasáren. V kasárnách mne prohlídli a řekli: „Človče, vy jste se opozdil o tři neděle s nastoupením

vojenské služby, to vás zavřem.“ Optal jsem se jich proč, když jsem nechtěl jít na vojnu, že ani nevím, co to je voják. Přesto mne zavřeli, pak mne vsadili do vlaku a vozili sem tam, až jsme přišli sem. Nikoho jsem se neptal, co je to za regiment, co za kumpanii, co za město, abych nikoho neurazil, a hned při první execírce mne zavřeli, poněvadž jsem si v řadě zapálil cigaretu, ačkoliv nevím proč. Pak mne zavírali, kde jsem se objevil, tu že jsem ztratil bajonet, pak že bych byl málem zastřelil pana obršta na střelnici, až konečně sloužím pánům jednoročním dobrovolníkům.“

Dětský, jasný pohled vrhl dobrý voják Švejk na důstojníka, který nevěděl, má-li se smát či zlobit. Přiblížil se Štědrý večer. Jednoroční dobrovolníci vystrojili si v kasině stromeček a po večeři pan obršt měl dojemnou řeč, že se Kristus narodil, jak všichni vědí, a že má radost z pořádných vojáků a že pořádný voják sám musí mít radost nad sebou...

A tu v tento slavnostní proslov zapadlo vroucí: „Bajó! Už je tomu tak!“

Pronesl to se zářící tváří dobrý voják Švejk, stojící nepozorovaně mezi jednoročními dobrovolníky.

„Sie Einjähriger,“ zařval pan obršt, „kdopak to vykřik?“ Z řady jednoročních dobrovolníků vystoupil Švejk a zadíval se usměvavě na pana obršta: „Poslušně hlásím, já tady sloužím pánům jednoročním dobrovolníkům a mně se moc líbilo, co ráčili promluvit. Ono jim to šlo tak od srdce!“

Když v Tridentě svolávaly zvony na půlnoční, seděl už dobrý voják Švejk přes hodinu v base. Tentokrát byl zavřen hezky dlouho a pak mu opět opásali bajonet a přidělili ho k oddělení strojních pušek.

Bylo velké cvičení na italských hranicích a dobrý voják Švejk táhl za armádou.

Před výpravou slyšel výklady kadeta: „Myslete si, že Itálie nám vypověděla válku a že táhneme na Taliány.“

„Dobře, tedy potáhnem!“ zvolal Švejk, začež dostal šest dní.

Po vypršení trestu byl vypraven s třemi jinými vězni a s jedním kaprálem za svým oddělením strojních pušek. Zprvu táhli

údolím, pak na koni do hor a tu, jak se dalo čekat, Švejk se ztratil v hustém lese na italských hranicích.

Prodíral se křovinami, marně pátraje po svých družích, až šťastně v plné zbroji překročil italské hranice.

A tam se dobrý voják Švejk vyznamenal. Oddělení strojních pušek z Milána konalo právě cvičení na rakouských hranicích a jeden mezek se strojní puškou a osmi vojáky dostal se na planinu, po které se pátravě rozhlížel dobrý voják Švejk.

Italští vojáci v bezpečném klidu zalezli do houští a spali, mezek se strojní puškou pásl se vážně a vzdaloval se od svého oddělení, až přišel k místu, kde Švejk díval se s úsměvem na nepřítele.

Dobrý voják Švejk vzal mezka za uzdu a s italskou strojní puškou na italském mezku vrátil se do Rakouska.

Sestupoval z horského úbočí nazpět, odkud přišel, pak se ještě půl dne s mezkem potloukal v nějakém lese, až konečně večer spatřil rakouský tábor.

Stráž ho nechtěla pustit, poněvadž neznal heslo dne, přiběhl důstojník, a tu Švejk s úsměvem postavil se do vojenské pozice a zsalutovav hlásil: „Poslušně hlásím, pane lajtnant, že jsem sebral Taliánům mezka se strojní puškou!“

Pak odvezli dobrého vojáka Švejka do garnizóny, ale my víme, jak vypadá nejnovější model italské strojní pušky.

Drobílkovo milostné dobrodružství

Jsou na světě šlechetné povahy, které vykonávají však přitom trpný úkol lidí klamaných, lidí, kteří dožijí se konečně všelijakého nevděku. Zejména pokud se týče styků těchto šlechetníků s druhým pohlavím přichází se přecasto k tomu názoru, že právě ty nejšlechetnější muže klamou ženy nejraději a že ti nejšlechetnější mužové mívají v lásce velká neštěstí. Tak i Drobílek, který jest vždy ochoten podepsat směnku Machovi, býval občas nešťastně zamilován.

Miloval Barušku, kuchařku z restaurace U Svíčky, děvče venkovské, buclaté a naivní, a kdysi osmělil se jí říci, že by rád s ní šel do kinematografu. „Vy sviňáku,“ odpověděla Baruška, „co si to o mně myslíte?“ – Od té doby Drobílek Barušku ctil, a kdykoliv mluvílo se o ženách, říkával, že poznal jedinou poctivou dívku, a to že byla Baruška. Byla to ta, jež o několik let později ukroutila k ránu, když dávala na kávu, v bytě svých zaměstnavatelů kohoutek u vodovodu, a když nemohla vodu

zastavit, skočila z třetího patra a zabila se. Tak umírají jen nihilisti na Rusi.

Pak miloval Drobílek jednu švadlenku. Zahrnoval ji svou přízní tak, že ve své dobrotě a poctivosti beze všeho zlého úmyslu vyzval ji jednou na výlet a na určené místo schůzky dostavil se s velkým balíkem pod paží. „Co to nesete?“ tázala se ona mladá dívka s půvabným úsměvem, když sedali na parník, aby odjeli na Závist. „Až v lese, slečno, tady je moc lidí,“ odvětil Drobílek, dívaje se jí oddaně do očí. A když konečně byli v lese a seděli na místě skrytém všem lidským zrakům, přitulil se Drobílek ku své druhé lásce a řekl jí něžně: „Mám s sebou, zlatoušku, dvoje podvlékačky a dvě košile a také nitě mám s sebou. Ty podvlékačky jsou v rozkroku rozpárané a ty košile mají díry na lokti. Zlatoušku, spravte mně to tady.“ A otáčeje se, nadšeně zvolal: „Podívejte se, jak ptáci krásně zpívají!“ – A vypravuje nám o tom, Drobílek vždycky vzdychl a dodával: „Víte, že mi řekla ‚sprostáku‘? Než jsem jí mohl ty podvlékačky a košile podat, že byla pryč. Co ta ženská si myslela, když jsem jí říkal, abychom zalezli do houští?“

Pak dlouhý čas pohlížel na ženy s nedůvěrou, až konečně jednoho dne prohlásil, že ho miluje jedna majitelka vinárny, poněvadž tam vždycky hodně utratí. Když přestal utrácet, přestala ho také milovat a Drobílek seznal, že ženy nestojí za nic. A zříkal se všech žen, až do oné doby, kdy seznámil se s dceruškou hostinského, kam chodíval na obědy. „Kupodivu,“ říkával Drobílek, „ten hostinský má několik dcer, a já miluji právě jen tu jednu. To je prazvláštní náhoda. S tou se musím oženit, jestli mně do toho nic nevleze.“ Ale vlezl mu do toho přítel Foerster. „Slečno,“ řekl jednoho dne k té, kterou Drobílek tolik miloval, „vy si nesmíte Drobílka vzít, poněvadž miluji vás sám. Jestli však ani mne si nechcete vzít, uděláte nejlepší, když z domova utečete.“

Příštího dne slavil Drobílek své zasnoubení se slečnou Vilinou. Hodinu po zasnoubení přišel Foerster a promluvil ke snoubence Drobílkově delší řeč, v níž vysvětloval, že nečiní dobře, když si chce vzít Drobílka, poněvadž je ještě mladá, za druhé že on sám ji miluje a že učiní nejlepší, jak už jí předešle říkal, když

uteče z domova a nechá všeho být... A nechce-li od Drobílka upustit, že on sám Drobílka přinutí, aby se jí vzdal a udělal si známost s některou její sestrou. Pak jí navrhl, aby utekla hned v noci a přespala zatím někde v hotelu a napsala Drobílkovi, aby jí to odpustil, že to bude velká legrace. A aby mu tam také napsala, že ho nemá ráda, to že bude ještě větší legrace. Že jsme všichni na to zvědaví. Pak ji nechal stát na chodbě, zavolal Drobílka a řekl, že by slečna Vilma si přála o samotě s ním pohovořit o dalších plánech do budoucnosti. Tak Drobílek stál s Vilmou na chodbě půl hodiny, a vrátiv se, řekl: „To hodné děvče pláče štěstím, jelikož jsem jí vyložil, že už mám objednaný nábytek a že jsem všechno zařídil, aby byly tři ohlášky najednou.“ Nato jsme oslavovali zasnoubení Drobílkovo a Foerster měl řeč, ve které pravil, že sice zasnoubení jest důležitým vstupem do nového života, ale že žádný člověk nesmí se domnívat, že zasnoubení jest již ukončením, a objasňoval Drobílka, řekl: „Byť by tě stihly jakékoliv nehody v tvém životě, pamatuj vždycky, že jsem já tvým nejlepším přítelem.“

Těže noci slečna Vilma utekla.

Když druhého dne Drobílek přišel jako obvykle k obědu, těše se na moučník, který tak rád jedl, shledal toto: ve výčepu seděl otec Vilmy, maje před sebou sklenici s černým pivem, a uzřev Drobílka, zvolal: „Pane Drobílku, já si rvu vlasy, víc vám nemusím říkat!“ Pln údivu vstoupil do lokálu a spatřil tam vzadu sedět paní hostinskou uplakanou a ze dveří vykukovaly uplakané tváře všech pěti dcer a ubrečená číšnice přistoupila k Drobílkovi a řekla: „Ubohý pane Drobílku, už to víte? Vilma utekla.“

„Ale nechali jste mně moučník?“ zvolal Drobílek ustrašeně. To když zaslechla paní hostinská, spráskla ruce a běžíc do kuchyně volala na své dcery: „Ježíšmarjá, pan Drobílek se z toho zbláznil.“ A vtom již přistoupil k Drobílkovi hostinský a odevzdal mu tento lístek, psaný rukou slečny Vilmy:

Pane Drobílku, velectěný pane Drobílku! Prosím Vás tisíckrát za odpuštění, že Vás nemám ráda a že jsem utekla.

Vaše Vás milující Vilma.

A zatímco dobrému otci Vilmy tekly slzy z očí, zastrčil Drobílek dopis do kapsy a řekl úzkostlivě: „Ale pane hostinský, nechali jste mi přece ten moučník?“

A vtom již přicházela slečna Boženka, slze jí kapaly na velkou porci malinového nákypu, který předložila Drobílkovi se slovy: „Ubohý pane Drobílku, tohle jste vždycky rád jedl. A ona utekla v noci.“

A Drobílek zakusuje se do nákypu s blaženým úsměvem řekl: „Zaplatpámbu, už jsem měl strach, že jste mi ten moučník nenechali.“

O tom případě dodává, když přijde na to řeč: „Jakživ už tak velkou porci moučníku nedostanu jako tenkrát, když mi utekla nevěsta. To jsem si tenkrát pochutnal.“